

אני לא גר איתם. כל טרגדיה. כשהילד שלי היה בן שנתיים. נסעתי להשתלמות בת חצי שנה. זה לא הזיק לו. היום הוא ואחותו די מבוגרים. כדי להבין שאני עושה את מה שאני עושה, מפני שאני חייב לעשות זאת, כי אינני רואה כל דרך אחרת.

אני בן 45 ומאז שאני זוכר את עצמי, מעולם לא הייתי לבד. תמיד הייתי מוקף במכרים ובמישפחה. אני רוצה להיות לבד. גיל 45 מבחינתי, גיל שעדיין נותן לי מרחב פעולה. אומנם אינני צעיר מאד, באופן עצמאי. אני רוצה לנסוע בעולם כמו היפי, בעוד חמש שנים אהיה מבוגר מדי, לא אהיה מסוגל לעזוב את הנוח. אני מסוגל לצאת ממשוה טוב ונוח למשהו פחות טוב ופחות נוח. עשיתי זאת: עזבתי דירת-גג בת חמישה חדרים בשיכון בבלי ששווה יותר משניים ורבע מיליון לירות, עזבתי אוסף של ציורים, פסלים, רישומים ורהיטים עתיקים, בעלי ערך כספי רב.

לית? איך מרגיש אדם העומד לזותר על כל מה שהשיג במשך 25 שנים, תמורת חירותו? איך מגיבה הסביבה הקרובה והרחוקה על מעשהו? **מוספר יוסי כר**

„לנסוע בעולם כמו היפי“

פני זמן קצר התגרשו זוג חברים שלי, שהיו נשואים במשך 25 שנים. מאז שניהם ביחסים מצויינים, נפגשים, גם בגלל הילדים, אך לא רק. כששאלתי אותם, איך השכילו גם להתגרש וגם לשמור על מערכת יחסים שכזו, השיבו לי: „במשך 25 שנים עשינו כל מה שהיינו צריכים לעשות ביחד, כעת הגיע הזמן שנעשה דברים כל אחד לחוד. אני מאמץ לעצמי את דיבריהם.“

אינני מתחרש על שום דבר שעשיתי עד היום, אינני מתחרט שהתחתנתי עם

את הכל מתחדש

ויתרתי על הכל, פרט לעשרה אחוז מה ערך הכולל ורכשתי לעצמי דירה בת חדר וחצי בדמי מפתח.

„שנותי הטובות ביותר“

אני לא מתלונן. אני מאושר. אני מגשים חלום ישן, שחלמתי אותו במ

אתי, אינני מתחרט שהייתי נשוי לה במשך 23 שנים. בוודאי שאינני מתחרט שיש לי שני ילדים שאני מאד אוהב. לכן, כשר החלטתי לעזוב את הבית, את אתי ואת הילדים, לא ראיתי שאני הורס משהו. כל אדם רוצה לעשות משהו לבדו, אני תמיד עשיתי ביחד. למרות שאני עוזב את מישר פחתי, אני יודע, כי אם ילדי יודקקו לעזר רתי, תמיד אגיש להם אותה. למרות ש עזבתי את הבית, אני ממשיך להתראות איתם באותה מידה. אינני רואה בזה ש

יוסף כרמון עם עודד תאומי בהצגה **רוויזור**. בשנים האחרונות שפר עליו מזלו של כרמון, והוא גילם בתיאטרון תפקידים מצויינים. לפי דבריו של יוסף כרמון היו שנים אלה השנים הפוריות ביותר בקריירה שלו.

בעל ואשתו יוסי ואתי כרמון, כפי שצולמו בדירת-הגג שלהם בעת מכירה פומבית שהתקיימה שם למען מחנה שלי. בני הזוג היו נשואים במשך 23 שנים, הגיעו בכוחות משותפים לדירת-גג בת חמישה חדרים בשיכון בבלי בתל-אביב, אספו יחד במשך השנים ציורים, פסלים ורהיטים עתיקים שערכם רב. אחרי 23 שנות נישואין החליט יוסף כרמון לעזוב את ביתו ולצאת למסע.

מחדש. יש בהפלגה באונייה מין שלווה שי כזאת, יש יכולת להתכנס בתוך עצמך לא על בסיס של דיכאון נפשי. ההפנמה הזו עם רוגע המים מפרים את המחשבה וזה מה שאני רוצה לעשות.

אתגר

או בריחה?

מצאתי לי אונייה כזאת שתסע בי מזרח הרחוק, אונייה שלוקחת ופורקת סחורה, וכך תהיה לי אפשרות להכיר ולראות את העולם, אנשים חוויות והכל חדש והכל מהתחלה. אני מתכוון לעבוד על האונייה כטבח, כי לדעתי, אני מבשל הכי טוב במיזרח התיכון. מגיע יום בחייו של אדם, שברור לו, שאם לא יגשים את חלומו הוא יאחר את הרכבת ולא תהיה לו הזדמנות חוזרת. זה הזמן שלי, זו ה הזדמנות שלי ואינני מתכוון להחמיץ אותה.

לעת עתה רוב האנשים שלהם סיפורי את הסיפור, הגיבו בחיוב, הסתכלו עלי בהערצה. כמה מהם אמרו שאני משוגע אבל גם הם, בתוך תוכם, לא רואים את המעשה שאני עושה כדבר שלילי, יש כאלה שחושבים שזה מיתר, אבל בהת לט לא שלילי. מהיום שאני זוכר את עצמי, כילד בן שש, לא הייתי לבד. אני רוצה פעם אחת בחיים שלי להיות לגמרי לבד, כשאני נאלץ למצוא לעצמי חברים, ליי צור לעצמי קשרים חברתיים וכלכליים בכוחות עצמי. יש בכך אתגר, יש בכך חלום שהתגשם.

עד כאן דבריו של יוסי כרמון.

אשתו של יוסי, אתי, אינה רואה במעשיו של בעלה אתגר. נהפוך הוא. לדעתה מורה המעשה על פחדנות, על אייכולת להתמודד עם בעיות, על בריחה. שנים ארוכות חיתה אתי במחיצת בעלה, כעת, כשהוא רוצה להתחיל בחיים חדשים, היא רוצה גט. השניים מנהלים עתה הליכים מישפטיים, ורק אחרי הגירושין ייצא יוסף כרמון להגשים את חלומו.

שרית ישי

שך כל השנים. מעולם קודם לכן, לא הריתי לעצמי לעזוב עבודה. בית וילדים למען הגשמת החלום. היום אני יכול להר אך מצד שני, אינני זקן בשביל להיות שות לעצמי, הגעתי לשובע בעבודה, שום הצעות מפתות לא מחכות לי וזה לא איכ פת לי. השנים האחרונות בתיאטרון היו שנותי הטובות ביותר, עשיתי בהן את תפקידי הטובים ביותר. באחרונה הוצע לי לקבל על עצמי את תפקיד המזכיר של איגוד השחקנים, שהוא תפקיד חשוב מאוד. ההצעה באה מכל פלגי התיאטרון. גם בקולנוע עשיתי תפקידים יפים, והנה אני פה, מחליט לעזוב את כל זה, כי עכר שיו הוא הזמן בשבילי, כדי להגשים את חלומי. זו ההזדמנות האחרונה שלי, הן מבחינת הגיל, הן מבחינת הקאריירה והן מבחינת המישפחה. יותר מאוחר יהיה מאוחר מדי.

„מהים אי-אפשר לרדת“

פני בחודשיים התחלתי לדבר בקול רם על החלומות שלי. מעולם לא דיברתי על כך, כי חלומות לא מספרים בדרך-כלל, וכך התחלתי להרהר בקול, בתחילה בחצי פה, קצת בצחוק ולאט לאט ברצינות. פעם התחלתי לשוחח על כך בנוכחות קבוצת חברים ועוררתי ויכוח. היו שצידדו בחלום, היו שהתנגדו. אשתי התנגדה. היא לא הסכימה שאעזוב כך סתם, את הבית ואצא לי אל העולם הי גדול. אני אמרתי לעצמי או קיי, גמלה כך ההחלטה, אתה נוסע. והתחלתי לטפל בכל הנושא מבחינה מעשית.

אני מרגיש שאני רוצה להיות מבודד. רוצה להיות לבד, רוצה ללכת למקום ש ממנו לא אוכל לחזור. אמרו לי סע להרים, כך לך פת כיכר ויין ולך להתבודד, אמרתי מההרים אפשר לרדת. מהים אי אפשר לרדת — אני אלך לים. החלטתי להפש אונייה שעושה הפלגות ארוכות, אוניית משא השטה לה בנמלי המיזרח הרחוק ו אינה מגיעה כלל לחופי הארץ. הפלגתי בעבר באונייה, אני יודע מה זה. בכל פעם שאני עולה על אונייה זה מרגש אותי